

Jeanet

Met gepaste spoed rijdt Jan de ambulance de St. Hubertusstraat in.

‘Daar!’ roept Jeanet en wijst naar een politieauto die verderop staat. Jan draait aan het stuur en plaatst de ziekenwagen tegen de stoeprand aan. Nog voordat hij de handrem erop heeft gezet, duwt Jeanet het portier open. Ze springt van het afstapje, slaat de deur dicht en kijkt naar boven. In een schuin dakraam zit een meisje voor zich uit te staren. Haar bruine haardos ligt stil op de schouders. Het licht van de late middagzon straalt op haar neer.

‘Daar zijn jullie eindelijk!’ roept een vrouw en gaat pal voor de twee hulpverleners staan. ‘Ga er alsjeblieft naartoe, ze heeft van binnen iets tegen de slaapkamerdeur geplaatst,’ zegt ze rap en met een hoge stem.

Jeanet en Jan kijken elkaar vluchtig aan. Met een hoofdknik, laat Jeanet aan hem weten dat zij het gesprek zal voeren.

‘Ik ben Jeanet, verpleegkundige van het Stadsziekenhuis.’ ‘Lidwien, de moeder van Brechje.’

‘Kunt u mij kort vertellen waarom uw dochter zich heeft opgesloten en daar zit?’

‘Ik kan alleen zeggen wat ik weet,’ antwoordt Lidwien. Ze schraapt haar keel en knippert even met haar ogen.

‘Ik was cupcakes en scones aan het bakken. Brechje zat op school.’ Ze slikt. ‘Rond vier uur kwam ze door de voordeur naar binnen. Ze groette mij niet en liep stampend de trap op. Ik riep dat ze zachter moest doen, vanwege de burens, begrijpt u?’

Jeanet knikt.

‘Ze stampte de tweede trap op. Ik kon niet naar haar toe, omdat mijn cupcakes in de oven zaten en een korte baktijd nodig hadden. Ik dacht nog: als ik klaar ben, of na het avondeten, praat ik met haar.’ Lidwien kijkt de twee hulpverleners één voor één aan en zucht. Haar ogen worden vochtig. ‘Ik voel me nu zó schuldig.’

Jan legt een hand op haar schouder en geeft haar een paar bemoedigende klopjes. ‘Was uw man er niet?’

‘Nee, die was op zijn werk.’

‘Hebben jullie nog meer kinderen?’ vraagt Jeanet.

‘Ja, een zoon. Die is met zijn klas op kamp. Gaan jullie nu naar haar toe?’

Jan perst zijn lippen op elkaar en schudt zijn hoofd.

‘We moeten nog even wachten. De politie is toch al binnen geweest?’ Lidwien knikt. ‘Niet bij haar.’

‘Ik ga de omgeving even verkennen,’ zegt Jeanet tegen Jan.

Een gedeelte van de straat is met rood-wit lint afgezet.

Twee agenten houden de mensenmassa in de gaten, een andere agent regelt het verkeer.

Jeanet hoort aan het geklik van de mobiele telefoons dat er foto's gemaakt worden. Enkele zullen het ook al wel op video hebben vastgelegd, denkt ze.

Dan valt haar blik op een man, die voor een deur op een stenen trap zit. Met zijn kin op de knieën tuurt hij naar de grindtegels.

Ze loopt op hem af en stelt zichzelf voor.

Met roodbetraande ogen en gefronste wenkbrauwen, kijkt de man haar aan: 'Het gaat niet om mij, maar om mijn dochter.' 'Ik begrijp het,' zegt Jeanet kalm. 'We zullen doen wat we kunnen.'

'Waarom is er dan nog niemand bij haar?!'

'We wachten op de brandweer, dan kunnen we uw dochter met een lift benaderen.'

'Sorry,' zegt een meisje, dat opeens ...